

Sygn. akt VU 92/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Główczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 roku w Legnicy

sprawy z wniosku W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 3 stycznia 2014 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 92/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16 grudnia 2013 r. odmówił wnioskodawcy W. S. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie zeznań świadków. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał powołując się na treść art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS oraz na § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., Nr 237, poz. 1412), iż powołane przepisy nie dopuszczają możliwości udowodnienia zeznaniami świadków wysokości zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty. Zgodnie z cytowanym rozporządzeniem środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Zaświadczenie powinno być wystawione przez pracodawcę na podstawie dokumentacji płacowej. Jeżeli brak jest możliwości przedłożenia zaświadczenia, legitymacji ubezpieczeniowej bądź dokumentacji płacowej wysokość wynagrodzenia uwzględnionego przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury lub renty może być potwierdzona na podstawie innej wiarygodnej dokumentacji, którą mogą stanowić dokumenty z akt osobowych pracownika np. umowa o pracę, angaże, pisma o powołaniu, mianowaniu. W przypadku braku pracodawcy bądź następcy prawnego zaświadczenie powinno być wystawione przez jednostkę przechowującą dokumentację.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. S. podniósł, iż ZUS dla ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wybrał lata najbardziej dla niego niekorzystne i przyjął za lata nieudokumentowanego wynagrodzenia kwotę minimalnego wynagrodzenia pracowników. W ocenie wnioskodawcy dawniej były tzw. strefy zarobkowe w których obowiązywały kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia – W. była pierwszą strefą,(...) drugą, G. trzecią i ZUS powinien wziąć pod uwagę przeciętne wynagrodzenie obowiązujące na (...).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S., ur. (...), jest uprawniony od 07 stycznia 2002 r. do przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 05 lutego 2004 r. emerytury.

(niesporne)

Do ustalenia podstawy wymiaru przyznanego świadczenia organ rentowy uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, obejmujących czas od stycznia 1981 r. do grudnia 1990 r. oraz ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 107,80 %.

dowód: decyzja ZUS z dnia 07 kwietnia 2004 r., k. 86w tomie IV akt rentowych.;

W dniu 30 maja 2011 r. W. S. złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru przyjętej ostatnio do obliczenia emerytury z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okres wykonywania zatrudnienia w ramach stosunku pracy, za który nie jest możliwe przedłożenie dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne – emerytalne i rentowe. Uwzględniając powyższy wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 30 czerwca 2011 r., ponownie ustalił wysokość emerytury przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 108, 70 %.

dowód: decyzja ZUS z dnia 30 czerwca 2011 r., k. 149-150 w tomie IV akt rentowych.

W dniu 16 grudnia 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o uwzględnienie jego zarobków z lat 1970 – 1975 w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku brukarz, betoniarz oraz w latach 1975 – 1980 w Zakładzie (...) w L. Oddział w L. na stanowisku brukarz – asfalcjarz. Do wniosku dołączył swoje oświadczenie w sprawie braku dokumentów oraz zeznania świadków na okoliczność osiąganego w tych okresach wynagrodzenia. Wnioskodawca w oświadczeniu podał uśrednione roczne i miesięczne wynagrodzenie bowiem zależało ono od efektów jego pracy, była to praca na akord. Świadczenie pracowali na tych samych zasadach i z uwagi na fakt, iż nie udokumentowali wysokości swoich zarobków ZUS przy obliczaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru należnej im emerytury przyjął kwotę minimalnego wynagrodzenia. Z uwagi na powyższe ZUS zaskarżoną decyzją odmówił Skarżącemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie zeznań świadków.

dowód: wniosek z dnia 16 grudnia 2013r., k. 151 w tomie IV akt rentowych; oświadczenie wnioskodawcy, zeznania świadków, k. 153-163 w tomie IV akt rentowych.;; decyzja ZUS z dnia 03 stycznia 2014 r., k. 165.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było nieuzasadnione.

Organ rentowy decyzją z dnia 03 stycznia 2014 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury bowiem wskazane w jej uzasadnieniu przepisy nie przewidują możliwości udowodnienia zeznaniami świadków wysokości zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty.

Wnioskodawca twierdzi natomiast, iż jego zarobki z lat 1970-1980 korzystnie wpłyną na wysokość przysługującej mu emerytury.

Sąd podziela stanowisko organu rentowego wraz z jego uzasadnieniem. Istotny w sprawie jest fakt, że wnioskodawca już ma na podstawie wskazanych w stanie faktycznym sprawy decyzji prawomocnie ustaloną wysokość emerytury.

Wobec wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia zastosowanie znajduje przepis art. 114 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, iż prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. W realiach rozpoznanej sprawy, poza oświadczeniem w sprawie braku dokumentów oraz zeznaniami świadków, wnioskodawca nie przedłożył żadnych na tyle istotnych dowodów, by było możliwe ustalenie na ich podstawie faktycznej wysokości uzyskiwanych zarobków.

W przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, taką jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, a i wówczas można uwzględniać tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości. Możliwe jest to także w postaci innych środków dowodowych tj. zeznań świadków, opinii biegłych, wyjaśnień wnioskodawcy itp. Skoro w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, to dowodem tej okoliczności mogą być również dokumenty dotyczące wynagrodzenia osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób, zaś rzeczą sądu winna być rzetelna analiza przedstawionych dowodów. Nie oznacza to jednak, iż dopuszczalnym jest ustalanie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny, w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość uzyskiwanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia wywiedzioną z wysokości wynagrodzeń wypłaconych innym pracownikom. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt III AUa 1555/11, LEX nr 1113058; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 października 2012 r. , sygn. akt III AUa 565/12, LEX nr 1223165; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt I UK 36/07, LEX nr 390123; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa 459/13, LEX nr 1363361).

Jakkolwiek zatem postępowanie sądowe stwarza możliwość dowodzenia wysokości wynagrodzenia w również zeznaniami świadków, tym niemniej jednak z podanych wyżej przyczyn dowód ten okazał się nieprzydatny dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z wyjaśnień wnioskodawcy jak również zeznań świadków wysokość jego wynagrodzenia uzależniona była od faktycznie wykonanej pracy akordowej, od ilości wykonanej w danym miesiącu pracy. Załączone do wniosku oświadczenie i zeznania świadków, wraz z ich zeznaniami, jakie złożyli w postępowaniu odwoławczym, nie pozwalają na ustalenie podstawowych parametrów (czas pracy w poszczególnych miesiącach, indywidualna stawka akordowa, itd.) realnej wysokości uzyskiwanego we wskazanych okresach wynagrodzenia. Wysokość wynagrodzenia musi być ustalona w sposób ścisły.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż nie ma podstaw prawnych do zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. i z tego względu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. bezzasadnie odwołanie oddalił.